

Sobotní odpoledne s turistickou partou v Uhříněvsi

Naděje na pěkné počasí nás zlákala mezi rybníky a potok, zkrátka spoustu vody, přicházející do Uhříněvsi od Kolovrat a Říččan. Autobus z pražských Hájų naše parta bezpečně zaplnila, aby nás potom po slabé půlhodině jízdy vysadil na stanici s poetickým názvem „**Venušina**“. Živá Venuše sice nikde, ale okolní ulice nové zástavby nesou názvy astronomických objektů, konkrétně planet a hvězd, jako Měsíční, Sluneční, Venušina, Polárka, Hvězdná. Vysvětlení je na světě, i když secesní vile, ke které se pomalu blížíme, by jméno Venuše také slušelo moc.

Pěšinka mezi polem a zahradami nás dovedla do údolíčka meandrů **Říčanského potoka**, ten by nás měl provázet celou naší vycházkou. Třetí největší pražský potok je pro Uhříněves důležitý již od středověku. Je nepřehlédnutelný, bude nám tedy dnes dělat průvodce.

Zatím jdeme údolím meandrů na potoce, ten lemují staré výsadby, olše, vrby, topoly nebo jejich torza. Něco na stojato, něco již leží v potoce, ponecháno samotné přírodě k likvidaci.

Údolí končí a nám se otevírá pohled na rybník **Velká Vodice**. Před lety byl revitalizován pomocí Evropských fondů, stálo to hodně milionů, byl postaven nový přepad, stavidlo, ale opraveny i cesty v jeho okolí. Je to pěkné místo k odpočinku. Rybník Velká Vodice je zajímavý i tím, že přijímá vody Říčanského potoka a do Uhříněvsi je rozdělí na levou a pravou větev.

Přešli jsme můstek na zpevněné severní hrázi, nabízí se pohled na sluncem ozářenou vodní hladinu a taky pohled pod cestu na rašící mladé kopřivy. Jsme těsně před Velikonocemi tomu se opravdu nedá odolat, tak jdeme trhat.

Došli jsme na hráz k novému stavidlu a je tady další lákadlo, rybářská hospůdka, tak snad až někdy příště.....

Levá větev potoka historicky natéká do **Malé Vodice**, potom do rybníka **Nadýmák**, a to jsme již pomalu ve středověku, kam potok míří jako mlýnský náhon. Před námi je okolní zástavbou utajovaný **uhříněveský vodní mlýn**, kdo o něm neví, nevšimne si jej. Barokně upravený mlýn vznikl **v 16. století**, jeho nejstarší součástí je věž. Uvnitř mlýna se zachovalo téměř neporušené vnitřní vybavení. Je chráněn jako technická kulturní památka. Pro fotku mlýna je málem potřeba nasadit život. Z jedné strany zahrady je natažená zelená neprůhledná plachta. Z ulice U starého mlýna je zase neprůhledný plot. Vypadá to, že je ten mlýn chráněn až moc. Pro fotku, kterou dámy pořídily, musely vylézt na plot.

Když se Dana nebojí vylézt na plot.....

a jdeme ulicí Za Pivovarem.....

Východním směrem od mlýna míří ulice „Za Pivovarem“. Ta nás také zajímá, propojuje obě větve Říčanského potoka. Tou na pravé straně potok natéká k Pivovarskému parku. Je součástí parostrojního pivovaru. Pěšinkou z hlavní cesty jdeme přímo k hlavní bráně pivovaru. **Nedá se říct, že by z nás paní ve vrátnici byla nadšená, ale když jsme tam již vešli....**

Uhřetěveský pivovar vaří pivo více než tři století. Jeho stavba začala **roku 1705**. Měl vlastně velké štěstí. Podle záznamů všichni majitelé pivovaru zvelebovali, rozšiřovali a také modernizovali. Mezi zlaté časy uhřetěveského pivovaru patřilo období konce 19. a začátku 20. století majitele Aloise Tichého a jeho rodiny. Jejich secesní vila, v dnes již přerostlé zahradě, je hned na prvním obrázku naší kroniky.

Pro úplnost je ale potřeba říct, že dějiny vaření piva, jedné z nejdůležitějších potravin středověku, se začaly psát v Uhřetěvsi již koncem 13. století. Tehdejší pivovar stál ale mezi budovami uhřetěveského zámku, tedy na úplně jiném místě.

Již sám název ulice K Sokolovně napovídá, že na jejím konci není jenom parastrojní pivovar, ale i uhřetěveská sokolovna. Místní sokolové dlouhá léta cvičili v místních hostincích. Sokolovna, před kterou stojíme, byla postavena **v roce 1896**. Od roku 1925 bylo její součástí i kino. Velká změna přišla **v roce 1997**. K historické sokolovně byl přistavěn moderní objekt, divadlo. Působí v něm amatérský divadelní **soubor „Ucho“**. Od počátku je jedním z oddílů TJ Sokol Uhřetěves. Celý komplex je ve výborném stavu.

To jsme se již dostali do rušného středu Uhříněvsi, na náměstí Bratří Jandusů. Historicky významné místo, klidně pro samostatnou komentovanou prohlídku. Tak jenom telegraficky a ve fotografiích. Nepřehlédnutelný a také nejstarší je **kostel Všech svatých**. Vznikl podle plánů Jakuba Jiřího Halířka v **roce 1743**. Je obklopen sochami Jana Jiřího Šlanzovského.

Proti kostelu, kolem zeleného parčíku, je několik zajímavých původních staveb. Třeba rodný dům českého malíře, loutkáře a herce Oty Bubeníčka. Na domě je pamětní deska s jeho datem narození r. 1871. Zajímavý je i renovovaný vedlejší řádům. Ve středu parku stojí socha sv. Jana Nepomuckého, z dílny Matěje Jäckela z 18. století.

Velkou zajímavostí je na náměstí **Děkanství Uhřetětína**. Je to historická budova z **18. století**. Původní fara prošla přestavbou v roce 1913 podle návrhu architekta Rudolfa Stockara. Budova vyniká kombinací kubistických prvků včetně unikátního kruhového schodiště. Součástí celého areálu děkanství jsou hospodářské budovy.

Do původního centra obce patřila i synagoga. Většina z 387 uhřetětínských židů se nedožila konce 2. světové války. Tak zdejší židovská obec byla zrušena a svitek tóry zdejší synagogy byl zapůjčen do synagogy ve Finchley v Londýně.

Opouštíme střed města a před námi je závěrečná část vycházky, Uhříněveská obora. První zmínky o ní pocházejí z první poloviny **17. století**. Dlouhá léta byla vedena jako obora s bažantnicí a až do 19. století byla ohrazena, v pozdějších letech jenom částečně. Obora leží na Říčanském potoce a je součástí **přírodního parku Říčanka**.

Říčanský potok s přítoky je pro oboru důležitý, díky němu se obora stává listnatým lužním lesem s převahou dubu. Správcem obory je lesní závod Konopiště. Tak ještě pár fotek z naší cesty oborou.

Na našich snímcích je vidět stromořadí až šesti statných dubů rostoucích podél Říčanského potoka. Jejich obvod činí 1,74 – 4,28 m, dosahují výšky 23 -30 metrů a stáří se odhaduje **na 190 let**.

Když jsme chtěli k medvědímu česneku, museli jsme překonat Říčanský potok. Byl zařízlý do terénu. Zvládli jsme to!

Uhříněveská obora prochází obnovou. Vypadá to dost děsivě, těžké stroje likvidují některé velmi staré duby z původní výsadby. Jsou prý nemocné a tím také nebezpečné.

Napřed k vodě dolů a po překonání potoka zase nahoru. No a teď jdeme na ten medvědí česnek.

Tak to byl náš malý sobotní výlet do historie i současnosti pražské městské části Uhřetěves 28. března 2026. Vycházku připravili **Mirek a Zdenka Bernátovi**, kronika Mirek. **Fotografovaly Jiřina Žipková, Hana Mašková a Lýdie Stoupová.**

